

Szalay Álmos

ÉVFORDULÓ

Zöld függönyöm mögött lapozgattam,
mikor hozzám ért az utánad jövő idő
szaga – milyen lomha lesz. Hiányos:
kép a kerete nélkül. Érezni suhanását,
amint átlengsz az éveken. Most kék-fehér
pamut az ég, lent árnyéktalan kóválygássá
szelidül a tavaly órákig tartó séták körvonala.
A kutya hozzászokik mindenhez. Csak a
bűntudat, ugye.

Az utánad jövő idők nagy témája lesz:
hol vagy éppen, hol talál a reggel? Megfogadom:
nagy túrákba fogok majd, életmódváltás,
rendrakás, fel a hegynek: de ott sem leszel.
Majd azzal könnyíték magamon, hogy
erre gondolok: nem is téged kerestelek, nem.
A tűnt, hajnali csöndet kajtattam: mikor
kislisszantam mellőled kávéát főzni, de a félig
sötétben megtorpantam – megtorpantunk.

Együtt álltunk az idővel ágyadnál, és néztünk,
ahogy alszol.

Apokrif, 2021/2.